

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 005346 16 Увп
Бања Лука, 11.10.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, предсједника вијећа, те Душка Бојовића и Страхиње Турковића, чланова вијећа, уз судјеловање записничара Здравке Чучак, у управном спору по тужби Д.О.О. Г П из Б., заступаног по директору М.Т., а он по пуномоћнику Д.О. адвокату из Б., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 06.05/450-1091/15 од 27.08.2015. године Министарства ... (у даљем тексту: тужени), у предмету принудне наплате посебних водних накнада, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 005346 15 У од 5.11.2015. године, у нејавној сједници одржаној дана 11.10.2018. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 005346 15 У од 5.11.2015. године се преиначава тако да се тужба одбија као неоснована.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Побијаном пресудом је уважена тужба против уводно означеног акта туженог, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења ПУ- ПЦ Б., (у даљем тексту: ПЦ Б.) број 06/1.05/0705-457.5-367/15 од 19.05.2015. године, којим је одређена принудна наплата посебних водних накнада, за закуп водног земљишта и извађени материјал из водотока, утврђених коначним и извршним рјешењем Јавне установе (ЈУ) В С Б. број 01/2-БХ.4-361-191-2/14 од 28.10.2014. године, увећаних за трошкове поступка принудне наплате.

Уважење тужбе је образложено тиме да су надлежни управни органи у поступку принудне наплате, били дужни да, имајући у виду одредбу члана 91. став 2. Закона о пореском поступку („Службени гласник РС“ број 102/11 - 31/14), у вези члана 54. став 2. истог закона, одреде карактер и дефинишу облик рјешења у погледу жалбеног поступка, код чињенице да се ради о поступку принудне наплате у смислу члана 18. став 1. Уредбе о начину, поступку, роковима обрачунавања, плаћању и одгађању плаћања посебних водних накнада („Службени гласник РС“ број 7/14, у даљем тексту: Уредба) којим је прописано да поступак принудне наплате накнада према тој уредби покреће и води Пореска управа у складу са прописом којим је уређен порески поступак, сходно чему су порески органи били обавезни да наведу разлоге којим ће се дефинисати да ли се ради о рјешењу у погледу којег жалба не задржава његово извршење или се ради о извршењу

других рјешења у којима жалба не задржава извршење рјешења само кад је то Законом о пореском поступку прописано. Суд је такође додао да је тужилац у жалби изјављеној против првостепеног рјешења, поред приговора који се односе на рачунање рокова застаре наплате потраживања, оспоравао и чињеницу извршности првостепеног рјешења, те истицао да је у првостепеном рјешењу извршен погрешан обрачун затезних камата приговарајући да се главном дугу нису могли додавати и трошкови поступка будући да се ради о споредном потраживању на које према изреци првостепеног рјешења није ни обрачуната камата, а исто тако приговарао да се поводом рјешења које је било основ за доношење рјешења о принудној наплати води управни спор и да такво рјешење није правоснажно, које приговоре је тужени као другостепени орган требао расправити у жалбеном поступку у складу са чланом 230. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП), па да је стога оспорени акт донесен уз повреду правила поступка у фази жалбеног поступка, јер тужени није извршио потпуно оцјену свих жалбених навода, већ је највећи дио образложења посветио разлозима у погледу приговора који се односи на рок застаре потраживања, иако је било потребно да одговори и на остале жалбене наводе.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија њену законитост због повреде закона и повреде одредаба поступка која је била од утицаја на рјешење ствари. Истиче да је оспорени акт садржавао све елементе на основу којих је нижестепени суд могао цијенити материјалну исправност оспореног акта, па ни то што наводно првостепени орган није дефинисао карактер и облик рјешења у смислу члана 91. став 2. у вези члана 54. став 2. Закона о пореском поступку, не може бити одређујуће за оцјену да је рјешење из тог разлога незаконито, јер је неспорно да је одредбом члана 91. тог закона прописано да жалба не задржава извршење рјешења о принудној наплати пореских обавеза, а извршење других рјешења не задржава само када је то тим законом прописано, те чланом 54. став 2. истог закона прописано да ПУ врши принудну наплату свих пореза и споредних пореских давања за чију наплату је надлежна у смислу пореских прописа, као и принудну наплату на основу извршног акта другог органа ако је законом на основу којег је тај акт донесен прописано да ПУ спороводи поступак принудне наплате. Сходно томе, у конкретном случају је сагласно одредби члана 193. став 2. Закона о водама („Службени гласник РС“ број 50/06, 92/09 и 121/12) ЈУ ВС Б. доставила ПУ захтјев за принудну наплату по свом рјешењу број 01/2-БХ.4-361-191-2/14 од 28.10.2014. године, јер је за спровођење тог поступка надлежна ПУ, како је то и прописано чланом 18. став 1. Уредбе према којем поступак принудне наплате прописан том Уредбом, покреће и води ПУ у складу са прописом којим је уређен порески поступак. Из наведеног неспорно произилази да се првостепеним рјешењем ПЈ Б. проводи поступак принудне наплате, а жалба на то рјешење не задржава његово извршење, како је то у првостепеном рјешењу и наведено, а због чега је потпуно нејасно образложење нижестепеног суда дато у том смислу, превасходно из разлога што и „опредјељење“ на које се суд позива, нема утицаја на другачије одлучивање и утврђење да жалба не задржава извршење рјешења. Такође сматра да су неутемељени наводи у побијаној пресуди да у оспореном акту нису образложени сви жалбени разлози, јер је дато образложење у погледу трошкова поступка и обрачуна камате, а једини жалбени приговор који директно није образложен односи се на то да је тужилац указивао да је против акта који се извршава, то јест рјешења ЈУ ВС Б., покренуо управни спор, што и није од утицаја на правилност поступка принудне наплате која се извршава сагласно одредбама члана 255. ЗОУП-а по коначности рјешења, а које рјешење је према клаузули извршности извршно са даном 27.4.2015. године, а коначност тог рјешења је образложена у оспореном акту, што значи да тај жалбени приговор ни у ком случају није могао бити

разлог поништења оспореног акта. Због свега наведеног предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда укине или преиначи тако што ће се тужба одбити као неоснована.

Тужилац није дао одговор на захтјев, иако му је уредно достављен са поуком о праву давања одговора.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11- у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из садржаја списка предмета произилази да је ПЦ Б., на основу коначног и извршног рјешења о обрачуну посебних водних накнада донесеног од стране ЈУ В С Б. број 06/2-БХ.4-361-191-2/14 од 28.10.2014. године, донио рјешење број 06/1.05/0705-457.5-367/15 од 19.05.2015. године о принудној наплати тих посебних водних накнада, и то накнаде за закуп водног земљишта - по основу главног дуга и камата до 19.05.2015. године, у износу од 13.895,46 КМ, као и накнаде за извађени материјал из водотока - по основу главног дуга и камате до 19.05.2015. године, у износу од 716.339,26 КМ, на који износ су обрачунати трошкови поступка принудне наплате од 36.511,73 КМ, што све укупно износи 766.746,45 КМ, тако да ће се принудна наплата извршити на новчаним средствима на жиро рачуну тужиоца као дужника, са 0,03% камате дневно до исплате, при чему је у ставу 4. диспозитива тог рјешења наведено да жалба против тог рјешења не задржава његово извршење, за шта је у образложењу рјешења дато објашњење да је то регулисано чланом 51. став 2. Закона о пореском поступку. На то рјешење је тужилац изјавио жалбу, која је одбијена оспореним актом, са образложењем да је ЈУ В С Б. сагласно одредбама члана 193. став 2. Закона о водама доставила ПУ захтјев за принудну наплату по коначном и извршном рјешењу те јавне установе, имајући у виду одредбу члана 18. став 1. Уредбе према којој поступак принудне наплате накнада прописаних том уредбом покреће и води ПУ у складу са прописом којим је уређен порески поступак, сходно чему је поступљено у смислу одредбе члана 54. став 2. Закона о пореском поступку, при чему су у поступку принудне наплате утврђене обавезе увећане за трошкове поступка принудне наплате у висини од 5% од износа пореске обавезе која се у поступку наплаћује, што је прописано чланом 59. став 1. Закона о пореском поступку, због чега се неоснованим указује жалбени приговор да се главном дугу не могу додавати трошкови поступка. Такође је наведено да је неоснован и приговор застаре обавеза, јер је чланом 70. став 3. тог закона прописано да се утврђена обавеза може наплатити принудно или судским путем ако су мјере принудне наплате предузете или судски поступак покренут у року од 3 године од дана доспјелости за плаћање пријављене пореске обавезе или извршности рјешења за плаћање пореза, али да у сваком случају право ПУ за наплату пореских обавеза застарјева истеком рока од 6 година од дана доспјелости за плаћање пријављене пореске обавезе или извршности рјешења за плаћање (члан 72. став 4. тог закона), па како је у конкретном случају рјешење ЈУ В С Б. од 28.10.2014. године, које се принудно извршава, постало извршно дана 27.4.2015. године, то није наступила застара наплате обавеза утврђених тим рјешењем. Исто тако је у образложењу оспореног акта наведено да се према члану 4. Уредбе, за потребе обрачуна и презентовања накнада које плаћају обвезници, користе јединствени обрасци означени као ПВН - 2 и ПВН - 3, који се у смислу члана 30. Закона о пореском поступку не могу сматрати пореском пријавом, супротно жалбеним наводима, па да је Законом о висини стопе затезне камате („Службени гласник РС“ број 19/01 и 52/06) прописано да се одредбе тог закона примјењују на све случајеве у којима затезна камата није регулисана

другим законом, а у конкретном случају је регулисана одредбама члана 51. Закона о пореском поступку, који се сагласно члану 193. став 1. Закона о водама примјењује и када је у питању обрачун камата због неблаговремене уплате накнаде за закуп водног земљишта и накнаде за извађени материјал из водотока. Побујаном пресудом је, уважењем тужбе, оспорени акт поништен, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побујана пресуда није правилна а самим тим ни законита.

Наиме, како се у конкретном случају радило о поступку принудне наплате посебних водних накнада, према коначном и извршном рјешењу ЈУ ВС Б. од 28.10.2014. године, правилно је, у складу са чланом 91. став 2. Закона о пореском поступку, у првостепеном рјешењу ПЦ Б. (које чини правно јединство са оспореним актом) наведено да жалба против тог рјешења не задржава његово извршење, а за шта је на адекватан начин дато објашњење у образложењу тог рјешења позивом на одредбу члана 91. став 2. Закона о пореском поступку. Због тога не стоји закључак нижестепеног суда да није одређен карактер и дефинисан облик првостепеног рјешења у поступку принудне наплате, у смислу члана 91. став 2. и члана 54. став 2. Закона о пореском поступку, у погледу жалбеног поступка, будући да је јасно наведено да жалба против тог првостепеног рјешења не задржава његово извршење, а неспорно је да се ради о извршењу рјешења ЈУ ВС, које се управо извршава према Закону о пореском поступку. Како су у образложењу оспореног акта дати ваљани разлози и у погледу обрачуна затезних камата, а такође и разлози да није наступила застара обавеза утврђених рјешењем ЈУ ВС од 28.10.2014. године, које је постало извршно дана 27.4.2015. године, имајући у виду да је чланом 70. став 3. Закона о пореском поступку прописано да се утврђена обавеза може наплатити принудно или судским путем ако су мјере принудне наплате предузете или судски поступак покренут у року од 3 године од дана доспјелости за плаћање пријављене пореске обавезе, односно извршности рјешења за плаћање, као што је то у конкретном случају, а да у сваком случају у смислу члана 72. став 4. истог закона право ПУ за наплату пореских обавеза застарјева истеком рока од 6 година од дана доспјелости за плаћање пријављене пореске обавезе, односно у конкретном случају од извршности рјешења за плаћање, који рок неспорно до дана доношења првостепеног рјешења о принудној наплати није истекао, то се правилност оспореног акта и није могла довести у сумњу наводима тужбе. На другачије закључивање не може утицати ни што тужени у оспореном акту није дао одговор на жалбени приговор да је против коначног и извршног рјешења ЈУ ВС покренут управни спор, што и није од утицаја на извршење тог рјешења у смислу члана 255. став 2. и 3. ЗОУП-а, којима је прописано да се рјешење донесено у управном поступку извршава кад постане извршно, а постаје извршно достављањем странци ако жалба није допуштена, као што је то у конкретном случају рјешење ЈУ ВС које је постало извршно дана 27.4.2015. године. Из свих наведених разлога, произилази да није било основа да се побујаном пресудом тужба уважи и оспорени акт поништи, јер је у поступку доношења оспореног акта материјално право правилно примјењено, а такође нису учињене ни повреде правила поступка које би биле од утицаја на законитост оспореног акта.

С обзиром на наведено, по оцјени овог суда у побујаној пресуди је остварен разлог њене незаконитости предвиђен одредбом члана 35. став 2. ЗУС-а, па се захтјев туженог уважава и побујана пресуда преиначава тако да се тужба одбија као неоснована, јер нису остварени разлози за поништење оспореног акта прописани чланом 10. ЗУС-а.

Одлука о трошковима поступка из става 2. изреке ове пресуде, се заснива на одредби члана 49. а) ЗУС-а према којој странка која иузгуби спор нема право на накнаду трошкова поступка.

Записничар
Здравка Чучак

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић